

Sygn. akt IX Cupr 990/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia IX Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Beata Wójtowicz - Woźniczka**

Protokolant: **Anna Torończak**

po rozpoznaniu w dniu 21.02.2013r.

we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o z siedzibą w K.

przeciwko J. S. i M. S. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o w K. kwotę 621,64zł (sześćset dwadzieścia jeden złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.04.2012r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo względem pozwanej M. S. (1);

III. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz strony powodowej kwotę 227,00zł kosztów procesu.

Sygnatura akt IX Cupr 990/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. w K. wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie J. S. i M. S. (1) kwoty 621,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.04.2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu stosownie do norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa podała, iż pozwani solidarnie zawarli z (...) Sp. z o.o.umowę sprzedaży energii elektrycznej dostarczanej pod adres Ś(...) we W.. Strona powodowa wywiązała się z zawartej umowy i na jej postawie wystawiła faktury VAT. Wobec braku zapłaty za dostarczona energię elektryczną w dniu 30.06.2010r. umowa została rozwiązana Wskazano, iż do żądanej kwoty doliczone zostały skapitalizowane odsetki w wysokości 114,93 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 29.05.2012r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w VI Wydziale Cywilnym w L. uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Na skutek sprzeciwu pozwanej M. S. (1) postanowieniem z dnia 28.08.2012r. stwierdzono skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę nakazu zapłaty w całości a sprawa została przekazana do tutejszego Sądu, zgodnie z właściwością miejscową – ogólną. .

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana M. S. (1) zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa, a ponadto o przypozwanie M. B. i I. B. jako obecnych właścicieli lokalu. Zakwestionowała przy tym fakt zawarcia przez nią umowy z dnia 13.06.2000r. Zarzuciła, iż w sprawie nie ma solidarności, albowiem nie wynika ona z umowy ani też z ustawy. Wniosek o przypozwanie uzasadniła faktem sprzedaży nieruchomości, do której dostarczana jest energia elektryczna, M. i I. B..

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej strona powodowa (...) Sp. z o.o. podtrzymała żądanie pozwu w całości. Potwierdzając fakt iż umowę o dostarczanie energii elektrycznej zawarł pozwany J. S., wskazała, iż w chwili jej zawierania oraz obowiązywania pozwana była właścicielem nieruchomości a zatem i ona jest zobowiązania do regulowania wynikających z niej należności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2000 r. pomiędzy Zakładem (...) S.A. a pozwanym J. S. zawarta została umowa sprzedaży energii elektrycznej, której przedmiotem było świadczenie usługi przesyłowej i sprzedaży energii elektrycznej. Jako odbiorcę energii elektrycznej wskazano J. S.

Na podstawie umowy odbiorca zobowiązał się do odbioru a dostawca do dostarczenia i sprzedaży przyłączem trójfazowym energii elektrycznej o napięciu 380V w ilości 110 KWh na miesiąc do obiektu usytuowanego przy ul. (...)we W.. Ustalono, że faktury VAT dostarczane będą przez dostawcę na pozwanego J. S..

Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Strony uzgodniły, że każda z nich może wypowiedzieć umowę z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, które wymaga zachowania formy pisemnej.

(dowód: umowa sprzedaży energii elektrycznej nr (...) z dnia 13.06.2000r., k. 23-24)

Z tytułu dostarczanej energii elektrycznej strona powodowa wystawiła następujące faktury VAT,

faktura nr (...) na kwotę 438,22 zł z terminem płatności 30.07.2010r.,

faktura nr (...) na kwotę 0,51 zł z terminem płatności na dzień 16.08.2010 r.

faktura prognoza – blankiet nr (...) na kwotę 24,67 zł z terminem płatności na dzień 25.06.2010r.

faktura prognoza – blankiet (...) na kwotę 43,31 zł z terminem płatności 24.05.2010r.

(Dowód: faktury VAT wraz blankietami prognozowanego zużycia, k. 29-38)

W dniu 27 stycznia 2012 r. strona powodowa (...) Sp. z o.o. wystosowała do pozwanych J. S. oraz M. S. (1) wezwania do zapłaty.

(dowód: wezwania do zapłaty wraz potwierdzeniem odbioru, k. 26-29)

Pozwana M. S. (2) była właścicielem nieruchomości położonej przy ul. (...) we W. na podstawie umowy darowizny z dnia 25.01.2008r. Umową sprzedaży z dnia 25 czerwca 2010 r. pozwana sprzedała przedmiotową nieruchomość na współwłasność w udziałach po 1/2 części małżonkom M. i I. B. oświadczając iż nieruchomość ta stanowi jej majątek odrębny .

(dowód: umowa sprzedaży – akt notarialny Rep. A nr (...), k. 49-55)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wobec pozwanego J. S. zasługiwało w całości na uwzględnienie, natomiast względem pozwanej M. S. (1) podlegało oddaleniu.

W rozpatrywanej sprawie strona pozwana domagała się zapłaty od pozwanych solidarnie kwoty 621,64 zł z tytułu dostawy i sprzedaży energii elektrycznej, wskazując iż wprawdzie umowę zawarł pozwany J. S., jednakże pozwana w chwili jej zawierania oraz obowiązywania była właścicielem nieruchomości, tym samym i ona ponosi odpowiedzialność z tytułu zapłaty za dostarczaną energię elektryczną. Owej wywodzonej przez stronę powodową solidarności świadczenia po stronie pozwanej zaprzeczyła pozwana M. S. (1), podnosząc, iż nie wynika ona ani z ustawy ani też umowy, tym samym jako że jedynie pozwany J. S. jest stroną umowy, to i on jest wyłącznie z tego tytułu zobowiązany.

Strony pozostawały zatem w sporze co do podstaw prawnych żądania zapłaty za dostawę energii elektrycznej, co stało się istotą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Zważywszy przy tym należy iż wprawdzie pozwany J. S. nie wniósł sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym upominawczym, to nie mniej z uwagi na brzmienie art. 505³⁶ § 1 k.p.c. z chwilą skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwaną M. S. (1) w całości ów nakaz zapłaty utracił moc, a zatem Sąd winien był procedować z udziałem obojga pozwanych.

Niewątpliwym jest iż podstawy prawnej żądania pozwu upatrywać należy w brzmieniu art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c. po myśli którego przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu tę rzecz a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Poprzez wskazane odesłanie z art. 555 k. c. powyższą definicję sprzedaży stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii oraz sprzedaży paliw.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który stał się podstawą czynionych przez Sąd ustaleń faktycznych i który jako taki wobec braku zakwestionowania opatrzony została w całości walorem wiarygodności, stwierdzić należy, iż umowa o dostarczanie i sprzedaż energii elektrycznej zawarta została jedynie z pozwanym J. S.. Pozwana M. S. (1) stroną umowy nie była, pozostając jedynie właścicielem nieruchomości do której ów prąd był dostarczany. Wprawdzie zarówno pozwany jak i pozwana noszą tożsame nazwisko to jednak strona powodowa pomimo wyraźnego zaoponowania przez pozwaną węzłowi solidarności, nie zaoferowała stosownego materiału dowodowego z którego owa solidarność bierna by wynikała, a niewątpliwie to na stronie powodowej z mocy brzmienia art. 6 k.c. i 232 k.p.c. spoczywał ów ciężar dowodowy.

Jak stanowi natomiast przepis art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. O istnieniu zatem solidarności przesądza bądź to ustawa bądź też wola stron danej czynności prawnej. Na gruncie cytowanego przepisu stwierdzić należy, iż solidarność nie może być domniemywana. Strona powodowa wywodziła, iż pozwana odpowiada za zadłużenie z uwagi na fakt bycia właścicielem nieruchomości objętej dostawą energii. Twierdzenie strony powodowej jest błędne i nie znajduje żadnego uzasadnienia. Żaden bowiem przepis prawa nie wiąże solidarności ze stosunkiem prawnym własności nieruchomości. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, iż umowę sprzedaży i dostawy energii elektrycznej do przedmiotowej nieruchomości zawarł pozwany J. S.. Nie ma przy tym żadnego znaczenia to, iż właścicielem nieruchomości była w tym czasie M. S. (1). Ze stosunku własności nie można bowiem wywieść solidarności zobowiązania w zakresie dostawy energii. Ponadto zauważyć należy, iż również przepisy ustawy Prawa energetycznego nie przewidują solidarnego charakteru zobowiązania w tym zakresie.

Przeprowadzone w sprawie kompletne postępowanie dowodowe nie wykazało także istnienia po stronie pozwanej solidarności wynikającej z umowy. Istotnie przedłożono zaliczoną w poczet materiału dowodowego umowę zbycia własności nieruchomości lokalowej, jednakże z owego dokumentu owa solidarność nie wynika. Żaden dokument tego nie dowodzi, jak i nie dowodzi istnienia związku małżeńskiego pomiędzy pozwaną M. S. (1) a pozwanym, J. S.. Powyższego nie można domniemywać z samego faktu tożsamego nazwiska stron postępowania. Tym samym niemożliwym jest także zastosowanie węzła solidarności wynikającego z brzmienia art. 30 § 1 k.r.o.

W świetle powyższego roszczenie powoda mogło się ostać wyłącznie względem pozwanego J. S. jako że jest on stroną umowy, a nadto w niniejszym postępowaniu przejawiał postawę bierną, nie podejmując żadnej obrony. Mając tym samym na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, kierując się nadto dyspozycją zawartą w treści art. 230 k.p.c. fakty podane przez stronę powodową co do zobowiązania ozwanego uznano przyznane. W konsekwencji mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie znalazł podstaw do nieuwzględnienia żądania

pozwu względem pozwanego, o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku, uwzględniając w zasądzonej kwocie należności wynikające z faktur VAT oraz skapitalizowane odsetki. w wysokości 114,93 zł. .

O odsetkach orzeczono natomiast na podstawie art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c. Strony ustaliły w umowie, iż w przypadku przekroczenia terminów płatności naliczane będą odsetki ustawowe (§ 6 pkt 4 umowy). Wobec skapitalizowania odsetek i doliczenia ich do należności głównej zasadne było domaganie się odsetek od dnia wytoczenia powództwa (art. 482 § 1 k.p.c.).

W pkt II Sąd oddalił powództwo względem pozwanej M. S. (1), a to mając na uwadze brak wykazania zasadności żądania w tym solidarności biernej po stronie pozwanej.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwany przegrał sprawę w całości, a zatem winien jest zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty, na które składa się opłata od pozwu w kwocie 30 zł, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 180 zł ustalone zgodnie z obowiązującymi stawkami.